

การบรรยายวิชา MGT 636 ประเด็นปัญหาทางการจัดการ
หลักสูตร Master of Management รุ่น 03 มหาวิทยาลัยศรีปทุม
โดย ดร.บุญเกียรติ โชควัฒนา
วันเสาร์ที่ 6 ตุลาคม 2550

ดร.บุญเกียรติ เน้นย้ำให้ทุกคนคิดว่า การมาฟังการบรรยายจะต้องได้ประโยชน์ สามารถนำความรู้ไปก่อให้เกิดประโยชน์ ความรู้ต้องนำไปทำความเข้าใจ และรับเรียนรู้ คือต้องรับเข้าไปในตัว เข้าไปในจิตใต้สำนึก เพื่อก่อประโยชน์ให้กับตัวเอง และสังคม

การบรรยายรุ่นที่แล้ว ๆ มา ดร.บุญเกียรติ มักจะพูดในหลาย ๆ เรื่อง หลาย ๆ วิธีคิด นักศึกษา รับไปได้ไม่มากนัก แต่รับรู้ว่าได้ฟังอะไรมา ในครั้งนี้ท่านจึงจะไม่พูดหลายเรื่อง เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจ และรับเรียนรู้ได้อย่างลึกซึ้ง

นอกจากนี้เวลาฟังการบรรยาย ดร.บุญเกียรติ อยากให้นักศึกษาฟังอย่างตั้งใจแล้วคิดตามจนเข้าใจ โดยไม่ต้องจดบันทึก การจดบันทึกจะทำให้นักศึกษาไม่คิดตาม ไม่เข้าใจ ขาดสมาธิในการฟัง จดไปก็ไม่ได้อ่าน หากจะจดก็ขอให้จดในประเด็นที่สำคัญ ๆ ก็พอ เพราะเนื้อหาการบรรยายที่สำคัญในแต่ละสัปดาห์ได้รวบรวม และนำเสนอไว้ในเว็บไซต์ของ ดร.บุญเกียรติ (<http://www.mop-bkc.com>) เพื่อให้นักศึกษาและผู้สนใจสามารถเข้าไปอ่านได้ทุกที่ทุกเวลาอยู่แล้ว

ความรู้ที่ดี ๆ เรื่องที่ดี ๆ เราควรจะนำมาทบทวนซ้ำ ๆ ฟังซ้ำ ๆ จึงจะเป็นประโยชน์ เพราะการทบทวนสิ่งที่ดี ๆ ซ้ำ ๆ จะทำให้ซึมซับเข้าไปในจิตใต้สำนึกของเราได้

สำหรับการมาศึกษาระดับมหาบัณฑิตที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมเท่าที่ ดร.บุญเกียรติ เคยถามมา มักจะมีเหตุผลหลัก ๆ คือ เพื่อให้ได้ความรู้ เพิ่มศักยภาพ ได้พัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้า ได้รู้จักคน ส่วนนักแสดงและนักกีฬา มาศึกษาเพราะได้รับทุนการศึกษา

ดร.บุญเกียรติ ให้หลักคิดไว้คือ ให้เราตั้งจิตของเราว่าเรา**มาศึกษาเพราะอยากให้ตัวเองดีขึ้น** ความรู้ที่ได้มา**ต้องรู้จักเลือกกลั่นกรอง และปรับใช้** เพื่อที่จะทำให้ตัวเองดีขึ้น บางคนศึกษาไปแล้ว บางสิ่งที่ไม่ควรไปใช้กลับนำไปใช้อยู่เรื่อย ๆ เพราะขาดการพิจารณา บางคนหยิบความรู้เรื่องหนึ่งแล้ว นำไปใช้กับทุก ๆ เรื่อง ทำให้การทำงานที่น่าจะทำได้ดีกลับแยลง ซ้ำลง เพราะใช้กระบวนการที่ไม่ถูกต้อง ในการสอนบางทีก็นำตัวอย่างวิธีการบริหารของบริษัทระดับโลกมาสอน เวลาเรานำมาใช้กลับทำให้เราอึดอัด ซึ่งไม่เหมาะสม

เราจึงต้องพิจารณาให้ถูกต้องว่าสิ่งที่ทำให้เราเกิดการพัฒนาคือสิ่งไหน ต้องมีการคิด การพิจารณา การไตร่ตรองก่อนว่าจะใช้ได้หรือไม่ เพราะบางทีก็ใช้ไม่ได้

ดร.บุญเกียรติ ได้แนะนำถึงวิธีคิดที่ท่านเรียกว่า **"สอนตัวเอง"** คนเราสอนตัวเองได้ เราสามารถนำสิ่งต่าง ๆ ที่เราไม่รู้ มาคิด มาพิจารณา ไตร่ตรอง เองได้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ก็คือการสอนตัวเอง ซึ่งการสอนตัวเองนี้ใคร ๆ ก็ทำได้ถ้ามีความเชื่อว่าเราสอนตัวเองได้ วิธีการศึกษาในปีปัจจุบันเป็นการรับความรู้ต่าง ๆ จากอาจารย์ การเรียนมาจากอาจารย์ ทำให้ความเชื่อที่ว่าเราสอนตัวเองได้มีน้อยลงไป

โดยเฉพาะผู้ที่สำเร็จมหาบัณฑิต ที่ถูกสอนมาให้เชื่อข้อมูล จะทำอะไรต้องไปหาข้อมูล ต้องรอข้อมูล ข้อมูลเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ทำให้คิดช้าลง ทำช้าลง ตัดสินใจช้าลง เพราะต้องเสียเวลาไปกับการหาข้อมูล ถ้าไม่มีข้อมูล หรือข้อมูลยังไม่ครบ จะไม่ยอมเชื่อ จะไม่ยอมทำ จะไม่ยอมตัดสินใจ จนกลายเป็นจุดอ่อนของผู้ที่สำเร็จมหาบัณฑิต

ซึ่งจริง ๆ แล้ว ข้อมูลต่าง ๆ มีอยู่ในตัวเราเองมากมาย เราต้องรู้จักเชื่อตัวเอง ต้องรู้จักสอนตัวเอง

Intuition หรือเรียกว่า **ปิ้งแว็บ** หรือ **Sixth Sense** ก็ได้ แต่ที่คนไทยใช้กันมากคือคำว่า **ปัญญาญาณ** ซึ่งก็คือ การรู้ได้โดยไม่ต้องมีพื้นฐานของข้อเท็จจริง เรา Sense ได้ว่าต้องเป็นอย่างนี้ โดยไม่ต้องมีใครมาบอกเรา ไม่เกี่ยวกับข้อเท็จจริง หรือข้อมูล

Intuition เกิดจากสิ่งสมความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์มาหลายชาติภพ คนเราทุกคนเวียนว่ายตายเกิดกันมาหลายพันหลายหมื่นชาติภพแล้ว แต่ละชาติภพเราก็จะสิ่งสมความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ต่าง ๆ ติดมาด้วย อย่างในรายการ Discovery ได้นำเสนอสารคดีเกี่ยวกับเด็กที่มีอาการผิดปกติเกี่ยวกับสมอง เช่น ปัญญาอ่อน ออทิสติก เด็กเหล่านี้กลับมาความสามารถพิเศษ เช่น คนหนึ่งสามารถเล่นเปียโนได้โดยไม่ต้องเรียนมาก่อน บางคนก็ปั้นรูปได้สวยงามมาก บางคนก็คิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ได้เร็วมาก ซึ่งทางตะวันตกก็เพียงแคบอกว่ายแปลก ประหลาด มหัศจรรย์เท่านั้น ซึ่ง ดร.บุญเกียรติ ก็ได้วิเคราะห์ว่า ในชาติภพที่แล้ว เด็กเหล่านี้อาจจะเป็นคนเก่งมาก อาจจะเก่งระดับ Mozart ก็ได้ แต่ที่ชาตินี้เกิดมา มีความผิดปกติทางสมองก็อาจเป็นเพราะได้ทำบาปไว้ จึงต้องมาใช้กรรมในชาตินี้ แต่ความสามารถที่เก็บไว้ตั้งแต่ในชาติภพก่อนก็ยังมีอยู่และนำออกมาใช้ได้ ดังนั้นถ้าเราเรียนรู้ ทำความเข้าใจ อะไรก็ตามในชาตินี้ โดยเฉพาะที่ดี ๆ เราก็จะสามารถเก็บไปใช้ต่อในชาติภพหน้าได้ แต่ถ้าเราเก็บสิ่งที่ไม่ดี เช่น ความอาฆาต ความพยาบาท สิ่งไม่ดีเหล่านี้ก็จะติดเราไปชาติภพหน้าด้วย ชาติหน้าเราต้องไปแก้แค้น เพราะมีรหัสความพยาบาทอยู่ หรือแม้แต่ตอนที่เสียชีวิตแล้วแต่ยังไม่ได้ไปเกิด ก็ต้องเป็นวิญญาณติดตามคนที่เราพยาบาทนั้นไป ถ้ายังแก้แค้นไม่ได้ก็ต้องติดตามต่อไปไม่มีวันจบสิ้น ดังนั้นสิ่งที่ไม่ดีนี้ เราต้องอโหสิไป อย่าเก็บเอาไว้

หากสังเกตดู จะเห็นว่าคนที่เกิดมาแล้วมีอาการผิดปกติทางสมอง จะมีหน้าตาคล้าย ๆ กัน บางทีคนกลุ่มนี้ชาติภพที่แล้วอาจเป็นพวกอัจฉริยะในทางที่ผิด จึงต้องเกิดมาใช้กรรมในชาตินี้ โดยเกิดเป็นคนปัญญาอ่อน แต่ความสามารถที่สั่งสมอยู่ก็ยังสามารถนำมาใช้ได้ อาจเป็นกฎของสวรรค์ก็ได้ว่าคนกลุ่มนี้ต้องมีหน้าตาอย่างนี้ เพื่อให้คนอื่น ๆ สังเกตรู้ได้ เหมือนกับคนที่เกิดมาไม่มีขาไม่มีแขน ก็คงเกิดมาเพื่อใช้กรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

อ.ปริญญา ดันสกุล ได้เคยพูดไว้ว่า คนเราเกิดมาเพื่อให้เราได้สำนึกทำสิ่งที่ถูกต้อง มาเพื่อสำนึกบาป เป็นการยกระดับจิตของเราให้สูงขึ้น อ.ปริญญาจะเน้นเสมอว่าคนเราเกิดมา มีกรรมข้อเดียวคือ **“รักให้ได้ ให้ให้เป็น”** และศีลก็มีข้อเดียวคือ **“ไม่ก้าวล่วงผู้ใด”**

จะสังเกตได้ว่าเวลาเราเป็นนั่นเป็นนี่ มักจะเกิดจากกรรมที่ทำมา เช่น อาการชอบคันเท้า อาจเป็นเพราะชาติที่แล้วไปเหยียบรังมด รังปลวก ทำให้มดปลวกตายไปมากมาย ดังนั้นเวลาเราประสบเหตุการณ์ใด ๆ ให้เราสำนึกว่าเราเคยทำบาปมาทำให้เราต้องประสบเหตุเช่นนี้ ให้เราสำนึกบาป และไม่ทำบาปอีก ชาติหน้าจะได้ไม่ต้องมาเวียนชดใช้บาปอีก โดยเราต้องพยายามหาให้เจอว่าเราเคยทำบาปอะไรไว้ เราหาเจอเมื่อไร ขออโหสิจากเจ้ากรรมนายเวรได้เมื่อไร เรามีโอกาสหายจากอาการต่าง ๆ นั้น

สำหรับการขออโหสิกรรม เราต้องขออโหสิกรรมกับคนที่เราทำกรรมไว้ แต่เขาจะอโหสิกรรมให้เราหรือไม่ที่เราไม่รู้ได้ แต่ถึงจะอโหสิกรรมให้ก็ไม่สามารถแก้กรรมให้หมดไปได้ บางครั้งการที่เราเป็นโน่นเป็นนี่ก็เกิดจากเจ้ากรรมนายเวร เกิดจากบาป การที่เจ้ากรรมนายเวรอโหสิกรรมให้ไม่ได้แปลว่าบาปจะหมดไป เพียงแค่เจ้ากรรมนายเวรไม่มารุมเร้าเราเท่านั้น แต่บาปที่ทำไว้ก็ยังคงชดใช้อยู่

วิธีที่จะทำให้บาปหมดไปคือ เราต้องสำนึกในบาปนั้น สมมติว่าเจ้ากรรมนายเวรให้อโหสิกรรม แล้ว เราอยากให้บาปหมดไป เราจะต้องสำนึกบาป ถึงแม้ว่าเราจะไม่รู้ว่าชาติภพก่อน ๆ เราทำอะไรไว้ แต่ก็ให้รู้ว่าเราทำบาปมา แล้วให้เราสำนึกบาป เมื่อเราสำนึกบาปอย่างจริงจังบาปก็จะหมดไป ตามหลักของ อ.ปริญญา การที่เราสำนึก คือรู้ว่าเราทรمانอย่างนี้เพราะอะไร สำนึกผิดที่ทำบาป และไม่คิดจะทำบาปอีก บาปนั้นก็หมดไปได้

เวลาก่อนนอน ให้เราอธิฐานจิตว่า "ถ้าเราล่วงเกินใครไป เราขออโหสิกรรม" ก็ได้ วิธีนี้อาจไม่ได้ผล 100% แต่ก็ให้เราอโหสิกรรมไปก่อน สำหรับ ดร.บุญเกียรติ ถ้าท่านทราบว่ามีผิดกับใคร ท่านจะนึกหน้าของเขา แล้วขออโหสิกรรมกับจิตวิญญาณของเขาเลย

การอธิฐาน การแผ่เมตตา มีผลกับทางจิตอย่างมาก แม้แต่การสวดมนต์ไหว้พระ ก็ทำให้เราดีขึ้น ทำให้เรามีสมาธิ มีจิตที่สงบ ซึ่งก็ทำให้ได้บุญแล้ว เพราะเมื่อคนเรามีสติเราก็จะไม่ทำบาป

ในเรื่องจิตใต้สำนึก (Sub-conscious) ดร.บุญเกียรติ เคยแนะนำไว้แล้วว่าพลังมหาศาล มี Sixth Sense มีหุทิพย์ มีดาทิพย์ สามารถรู้ล่วงหน้า ซึ่งความสามารถเหล่านี้ในคนแต่ละคนจะมีไม่เท่ากัน บางครั้งเราเดาอะไรออกมาได้ถูกต้อง โดยไม่ต้องใช้ข้อมูล ไม่ต้องใช้เหตุผล ที่ถูกต้องเพราะเราใช้ Sense ของเราเอง

แต่ไม่ได้หมายความว่าต่อไปนี้เราไม่ต้องสนใจข้อมูลอีกต่อไป ข้อมูล ความรู้ต่าง ๆ ที่เราได้รับมา เราต้องเปลี่ยนให้เป็นองค์ความรู้ เปลี่ยนเป็นหลักคิด บางคนไม่เปลี่ยนเป็นองค์ความรู้ เก็บเป็นข้อมูลดิบ ๆ คนเหล่านี้ก็ได้แต่เพียงฟังเขาเล่ามา แล้วก็เล่าต่อไป เล่าได้อย่างละเอียดยิบ ทำตัวเสมือนเครื่องบันทึกเทป เวลาจะเล่าเรื่องก็เหมือนกับ Play Back เท่านั้นเอง ไม่เกิดองค์ความรู้ใด ๆ แต่ถ้าเมื่อไรเราได้ทบทวนว่ามันหมายความว่าอย่างไร แล้วเก็บบันทึกไว้ รวบรวมสิ่งที่เราได้มาเป็นบทเรียน รับประทานนำมาเป็นประโยชน์ นำมาเป็นองค์ความรู้ เป็นหลักคิด

เมื่อเรามีองค์ความรู้ มีหลักคิดแล้ว เวลาเราจะทำอะไรก็แค่ไปหารายละเอียด หาข้อมูลเท่าที่จำเป็น ไม่ใช่ไปหาจนมีเต็มไปหมด แต่ไม่ได้เกิดการสรุป ไม่ได้เอาไปทำความเข้าใจ เอามาประยุกต์ใช้ก็ไม่ได้ มีแต่การจำ เหมือนบางคนไปชมภาพยนตร์มา กลับมาเล่าก็เล่าเป็นฉาก ๆ เรื่องหนึ่ง 2 ชั่วโมง เล่าได้ถึง 3 ชั่วโมงก็มี หลักคิดที่ได้ก็ไม่มี เก็บได้แต่รายละเอียดเท่านั้น ส่วน ดร.บุญเกียรติ สรุปภาพยนตร์ทั้งเรื่องจะเล่าเพียง 2-3 ประโยค ก็ได้ใจความสำคัญทั้งหมดแล้ว ได้หลักคิดของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ แล้ว หรือเปรียบได้กับการย่อไฟล์ให้เล็กลงแล้วบันทึกไว้ ทำเช่นนี้จึงจะสามารถดึงออกมาประยุกต์ใช้ได้ เราต้องสอนจิตของตัวเองให้เป็นเช่นนี้ให้ได้

นอกจากนี้ยังมีบางคนชอบพูดคำว่า "ไม่รู้นะ" คนที่พูดเช่นนี้บ่อย ๆ ก็ไม่ค่อยใช้ความคิด จะโง่มากขึ้น ๆ เพราะพูดครั้งหนึ่งก็เท่ากับไปสั่งจิตใต้สำนึกครั้งหนึ่ง พูดบ่อย ๆ ก็จะไปจริง ๆ ดร.บุญเกียรติ เองก็เคยเป็น จนวันหนึ่งคิดได้ว่าพูดเช่นนี้บ่อย ๆ ไม่ดีแน่ หลังจากนั้นก็หยุดพูดคำนี้ไปเลย แล้วบอกตัวเองว่า "รู้หมด" เรื่องที่ไม่รู้ก็ถามตัวเองเดี๋ยวกู้ สามารถตอบคำถามได้ทุกคำถาม บางครั้ง ดร.บุญเกียรติ ต้องขึ้นเวทีก็ไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเขาจะให้พูดเรื่องอะไร หรือเจอพิธีกรที่ถามคำถามที่ไม่เคยคิดมาก่อน ตอนถามไปครึ่งคำถามยังไม่รู้เลยว่าจะตอบอะไร แต่พอถามจบก็สามารถตอบได้เลยทุกครั้ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็มาจากจิต มาจาก Intuition ของเราเอง

ในเรื่องการตอบคำถาม ดร.บุญเกียรติ มีข้อสังเกตว่า ผู้ที่ตอบคำถามช้า มักเป็นผู้ที่สำเร็จมหาบัณฑิต และที่ตอบช้าเพราะต้องคิดหาข้อมูล เพราะคิดว่าจะตอบโดยไม่มีข้อมูลไม่ได้ ไม่มีความเข้าใจใน Intuition ที่ตนเองมีอยู่ ซึ่งเหล่านี้เป็น Mind Set ของมหาบัณฑิตที่ Set ขึ้นมาใหม่ว่าต้องเชื่อ

ข้อมูล ต้องยึดถือข้อมูล ซึ่งก่อนเข้าศึกษาระดับมหาบัณฑิตก็ไม่ได้เป็นเช่นนี้ ดร.บุญเกียรติ จึงแนะนำ
เสมอให้นักศึกษาเชื่อมั่นในจิตตนเอง เชื่อใน Intuition ของตนเอง อย่าไปยึดติดแต่ข้อมูล อย่าไปคิด
ว่าถ้าไม่ใช้ข้อมูลแล้วจะผิด ต้องรู้จักสอนตัวเอง เหมือนพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ได้ด้วยตัวเอง

เราต้องเรียนรู้เพื่อให้ตัวเราเองพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น โดยเฉพาะความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อตัว
เราเอง ต่อครอบครัว ต่อสังคม ต่อประเทศชาติ และต่อโลก ต้องรวบรวมเป็นหลักคิดให้มาก ๆ ไว้

การคิด กับ การนึก ดร.บุญเกียรติ แยกแยะไว้ว่า **การนึก** คือการนึกอดีต ประสบการณ์สิ่ง
ที่เราเคยทำ ข้อมูลที่ได้รับ การสั่งสมมา ส่วน **การคิด** คือการใช้สมอง ใช้สติปัญญา เพื่อให้บรรลุเป้า
หมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตัวอย่างของการนึกและการคิด สมมติว่าเราจะไปกินข้าว หากเรานึกถึงร้านที่เราเคยทาน ร้าน
ที่อร่อย ร้านที่สะดวก นั่นคือการนึก แต่ถ้าเราตั้งใจว่าจะไม่ไปทานร้านเก่า เราจะเริ่มคิดว่าจะไปร้าน
ไหนดี เราจะหาร้านต่าง ๆ แบบนี้เป็นการเริ่มใช้ความคิด แต่ทั้งหลายนี้ก็ต้องเริ่มจากการตั้งใจ หรือตั้ง
เป้าหมาย ดังนั้นการคิดจะต้องเริ่มที่การกำหนดเป้าหมายก่อนเสมอ

นักศึกษาในห้องนี้มีส่วนหนึ่งเป็นนักกีฬา หากไม่มีเป้าหมาย ก็จะเล่นไปเรื่อย ๆ ไม่ได้คิดอะไร
ซึ่งนักกีฬาประเภทนี้ก็จะไม่ประสบความสำเร็จ และเมื่อเริ่มคิดว่าอยากจะเป็นแชมป์โลก ก็จะเริ่มคิด
จะมีวิธีการต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย

ความคิดเป็นสิ่งที่สำคัญมาก หากคิดลบว่า เราเองตัวเล็กนิดเดียว ไม่มีใครสนับสนุน ไม่มี
เงิน ไม่มีทอง ไม่มี Coach ที่ดี ๆ เหมือนคนอื่น สู้กับฝรั่งคงไม่มีทางชนะ คนที่คิดแบบนี้คงไม่สามารถ
เป็นนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จได้ แต่หากพิจารณานักกีฬาที่ประสบความสำเร็จมาแล้ว เช่น นองอร
อุดมพร พลศักดิ์ ตอนที่แข่งยกน้ำหนัก ในกีฬาโอลิมปิก ก่อนลงสนามนองอรได้พูดว่า "สู้ไว้" ทำให้
เธอก็ได้เหรียญทองกลับมา แต่หากนองอรพูดว่า "หนักไว้" เธอก็คงไม่ประสบความสำเร็จเช่นนี้ ดังนั้น
คำพูดคำเดียวมีความสำคัญอย่างมาก แม้แต่ไม่ได้พูดออกมาแค่คิดก็ทำให้เกิดพลังได้

นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จ ต้องใช้พลังของจิตอย่างมาก ข้อมูลไม่ได้ช่วยอะไรเลย ยิ่ง
ข้อมูลในปัจจุบันเป็นข้อมูลทางด้านร้าย ๆ เสียมาก ทำให้คนที่รับข้อมูลคิดลบกันมากขึ้น นักกีฬาที่คิด
ลบ ถึงร่างกายจะแข็งแรงเท่าใดก็ตามก็จะไปไม่ได้ไกล นักกีฬาจึงต้องเป็นคนคิดบวก คิดว่าตัวเอง
ทำได้ ตัวเองต้องชนะ การคิดบวกทำให้เกิดความมุ่งมั่น

อย่าง Tiger Woods ซึ่งเป็นนักกอล์ฟระดับโลก หากจะทำให้เขาตีไม่ดีก็ทำได้ง่ายมาก ถ้ามี
ความเข้าใจทางด้านจิตวิทยา เพียงแค่พูดให้เขาได้ยินว่า "ระวัง ในสนามมึง" เพียงการพูดแค่นี้ถึงใน
สนามจะมึงจริงหรือไม่ก็ตาม ก็จะทำให้เขาตีไม่ดีแล้ว เพราะการเล่นกีฬานั้นมีความสัมพันธ์กับจิต โดย
เฉพาะกอล์ฟซึ่งเป็นกีฬาที่เรียกว่า Mind Game จะดีหรือไม่อยู่ที่ใจ เมื่อขาดสมาธิ ขาดสติ เกิด
อาการวอกแวก จะไม่สามารถตีให้ดีได้ การเล่นกีฬา นักกีฬาจึงต้องมีสมาธิ ต้องนิ่ง ต้องคิดบวก

นักศึกษาคคนหนึ่งถามว่า กีฬาที่มีคู่ต่อสู้ การคิดบวกจะทำให้ให้นักกีฬาเองเหลือหรือไม่ ซึ่ง ดร.
บุญเกียรติ ได้แนะนำว่า นี่เป็นสิ่งที่เราคิดไปเอง ว่าคิดบวกแล้วเหลือ คำว่า "เหลือ" เป็นลบ ให้เราคิด
บวกว่าเราจะสำเร็จ เราจะชนะ โดยไม่ต้องมีคำว่า "แต่" ต่อท้าย เช่น "แต่คงเป็นไปได้" การแนะนำ
นักกีฬา ต้องแนะนำในแง่บวกว่าต้องชนะ ชนะลูกเดียว และต้องไม่มีคำว่าแต่ต่อท้าย นักกีฬาที่คิดบวก
คิดว่าจะชนะ คิดว่าจะทำสำเร็จ จะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าคนที่ไม่คิดบวกเช่นนี้ การคิด
บวกต้องคิดอย่างไรไม่มีเงื่อนไข ต้องมุ่งมั่นอย่างไรไม่มีเงื่อนไข

เมื่อคิดบวกถึงระดับหนึ่งแล้ว จะทำให้เกิดความมุ่งมั่นตามมา เช่น คนที่คิดอยากจะทำ และ

มั่นใจว่าเรารวยได้ เมื่อคิดบ่อย ๆ ตัวเองก็จะใช้สมองมากขึ้น ขยันมากขึ้น หาวิธีมากขึ้น แต่คนที่คิดลบบ คิดว่าตนเองขาดนี้ไม่มีทางรวย การต่อยอดของคนที่ยอดลบบก็จะต่างไปจากคนที่คิดบวกอย่างสิ้นเชิง คงจะทำแต่เรื่องเก่า ๆ ไม่มีอะไรใหม่ ๆ ไม่ได้คิดพัฒนาตัวเองเหมือนคนที่คิดบวก อย่างคุณเจริญ ที่ เคยขายหอยทอดมาก่อน ท่านต้องคิดอยากจจะรวย มีเงินเป็นพัน ๆ ล้าน จนตอนนี้มีเงินเป็นแสน ๆ ล้าน แล้ว ซึ่งก็ต้องเริ่มต้นจากการคิดบวกก่อน

สำหรับในระดับองค์กร ดร.บุญเกียรติ เคยช่วยองค์กรที่ผู้บริหารคิดลบ มีผลประกอบการแย่มาก ตลอด ลุ่ม ๆ ดอน ๆ เต็มที่เต็มใจช่วย พอผู้บริหารเข้าใจเรื่องการคิดบวก ยอมรับว่าคิดบวกดีกว่าคิดลบ องค์กรก็กลับมีกำไร มีผลประกอบการที่ดีขึ้น

การคิดบวกมีผลดีแม้แต่กระทั่งในเรื่องส่วนตัว ดร.บุญเกียรติ เองก่อนหน้าก็ใส่แว่นสายตา พอคิดบวกว่าสายตาจะต้อดีขึ้น ๆ จนทุกวันนี้ไม่ต้องใส่แว่นสายตาแล้ว การคิดบวกว่าธุรกิจของเราดีขึ้น ก็จะทำให้ธุรกิจของเราดีขึ้นได้จริง ๆ เพราะการคิดบวกจะไปมีผลต่อจิตใจสำนึกของเรา จิตใต้สำนึกซึ่งมีพลังมหาศาลก็จะทำให้เราได้รับในสิ่งที่เราคิด ดังนั้นเวลาเราอยากได้อะไร ให้เรา Wish ให้เราสิ่งจิตของเรา

การคิดบวกนี้ พอเราคิดบวกได้ถึงจุด ๆ หนึ่ง ความคิดต่าง ๆ จะเกิดขึ้นมาเองเต็มไปหมดโดย อัตโนมัตินั้น เหมือนกับที่ ดร.บุญเกียรติ ยกตัวอย่างไว้ในครั้งที่แล้ว ๆ มา เรื่องวิ่งอย่างไรไม่ให้หัวเข่าเสีย ซึ่งเมื่อท่านคิด วิธีการต่าง ๆ ก็มาเองมากมาย แต่ในทางกลับกันถ้าท่านคิดว่า วิ่งแล้วเข่าจะเสีย ท่านก็ คงไม่สามารถคิดวิธีการต่าง ๆ เหล่านั้นได้

คนที่คิดบวก ก็จะมีคามมุ่งมั่น และคนที่มุ่งมั่นจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มี Creativity
2. จำได้แม่นยำว่ามุ่งมั่นเรื่องอะไร เพราะเราจะจดจ่ออยู่ตลอดเวลา
3. มีนิสัยจะดีขึ้น
4. มีคนมาช่วยเรา เพราะมีนิสัยดี ขยัน Active
5. เป็นคนขยันคิด ขยันทำ
6. ไม่พูดเรื่องลบ ๆ จะไม่พูดคำว่า กลัว เหนื่อย เครียด ยาก หนีถอย ปัญหา คนที่พูดคำเหล่านี้จะไม่มีความมุ่งมั่น

มีนักศึกษาถามถึงปัญหาในที่ทำงาน เนื่องจากมีเพื่อนร่วมงานคอยเอาเปรียบขอบโยนงานที่เป็นความรับผิดชอบของเขามาให้เราทำ ดร.บุญเกียรติ แนะนำว่า เราต้องปรับที่ตัวเราเอง อย่าให้นิสัยของเขามากระทบจิตใจของเรา อย่าไปคิดย่ำพฤติกรรมของเขา ให้เราคิดบวกกับตัวเอง ให้เราคิดว่ายิ่งทำงานเยอะ เรายิ่งเก่งขึ้น ๆ ตำแหน่งของเราก็จะสูงขึ้น เราจะเจริญขึ้น ถ้าคิดได้เช่นนี้เราก็จะรับงานของเขามาทำได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้การที่ไปจดจ่ออยู่กับเรื่องนี้ ก็จะทำให้เจอเหตุการณ์นี้บ่อย ๆ ไม่รู้จักจบสิ้น

ทุกสิ่งทุกอย่างสำคัญอยู่ที่ความคิดของเราเอง อย่างที่ ดร.บุญเกียรติ เองที่มาบรรยายที่นี่ทุกวันเสาร์ รวมทั้งในเดือนหน้าต้องบรรยายทั้งวันเสาร์และอาทิตย์ ท่านคิดว่า เวลาบรรยายก็เหมือนกับได้นั่งคุยกับนักศึกษา การมานั่งพูดคุยกันมันเหนื่อยตรงไหน ไม่เห็นจะเหนื่อยเลย ยิ่งมาความรู้ก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้น ยิ่งมายิ่งสอนได้ดีขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี ๆ ทั้งนั้น ซึ่งเหล่านี้ก็คือการคิดบวก มีคนถาม ดร.บุญเกียรติ บ่อยมากกว่าท่านทำงานหนักเช่นนี้เหนื่อยไหม ท่านก็จะตอบทุกครั้งว่าไม่เหนื่อย เหนื่อยแปลว่าอะไร การกำหนดจิตใจตัวเองในทางบวกทำให้เราสามารถทำประโยชน์ได้เยอะแยะ

เราจึงต้องแยกแยะให้ได้ว่าความคิดแบบใดเป็นบวก แบบใดเป็นลบ อย่างคนที่เอางานของเขามาให้เราทำเยอะ ๆ หากเราก็คิดว่าเขานิสัยไม่ดี คิดอย่างนี้เป็นลบ ให้เรารับรู้ได้ว่าเขานิสัยไม่ดี แต่อย่าคิดย้ำอีก ให้เราหาว่าเราดีตรงไหน เราได้อะไร ในการช่วยเขาทำ ซึ่งเราก็จะได้ความเจริญก้าวหน้า ได้พัฒนาตัวเอง เราต้องฝึกฝนในการคิดบ่อย ๆ การคิดบวกนี้ไม่ได้เป็นเรื่องของข้อเท็จจริง มันเป็นการกำหนดจิตของเราเอง บางคนคงเคยได้ฟังพระเทศน์ว่า “คิดดี พูดดี ทำดี” เหล่านี้ก็คือการคิดบวก

เมื่อเราแยกแยะได้แล้วว่าเราคิดบวกหรือคิดลบ ต่อมาเราต้องรู้ตลอดเวลาด้วยว่าเรากำลังคิดบวกอยู่หรือคิดลบอยู่ โดยเราต้องพยายามคิดบวกให้ได้ตลอดเวลา “คิดดี พูดดี ทำดี สิ่งดี ๆ ก็เกิดขึ้นกับเรา” เราคิดบวกเราก็จะได้สิ่งดี ๆ เราจึงต้องคิดบวกให้ได้ทุกเรื่อง เหมือน นาดาลี เกลโบวา ตอนที่ได้รับตำแหน่ง Miss Universe ได้รับคำถามว่า อะไรเป็นความท้าทายที่สุดของเธอ ซึ่งเธอก็ตอบว่า ความท้าทายที่สุดของเธอก็คือการคิดบวกได้ทุกเรื่อง จนตอนนี้เครื่องสำอาง BSC Cosmetology จึงได้ให้ นาดาลี เป็น Presenter โดยมีคำพูดว่า “ผู้หญิงคิดบวกแล้วสวยขึ้น”

เมื่อเราคิดบวก จิตสำนึกของเราก็จะเป็นบวก จะมีผลทำให้จิตใจสำนึกของเราก็เป็นบวกตามไปด้วย มีผลให้การกระทำของเราเป็นบวกมากขึ้น เราจะมีหน้าตา ท่าทางที่คนอื่นรับรู้ได้ว่าเราดีกับเขา เขาก็จะดีกับเรามากขึ้น จิตที่เป็นบวกจะสามารถแผ่เมตตา แผ่ความรักให้กับผู้อื่นได้ อ.ปริญญา ต้นสกุล จะสอนไว้เสมอว่า เวลาคนอื่นทำอะไรที่ไม่ดีกับเรา ให้ถือว่าเป็นบททดสอบ เรายังต้องรักเขาได้ ให้เขาได้ ดังคำว่า “รักให้ได้ ให้ให้เป็น” การที่เราให้อภัยใคร หรืออโหสิกรรมให้ใคร ก็นับเป็นการให้ทั้งสิ้น

ปฏิญญามหาบัณฑิต

1. ข้าพเจ้าจะไม่คิด ไม่พูด ไม่แสดงอาการว่าคนอื่นที่เรียนมาน้อยกว่าตน เป็นคนที่ด้อยกว่าตน อย่างเด็ดขาด
2. ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความสามารถ มีศักยภาพในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จเพื่อประโยชน์ของตัวข้าพเจ้าและผู้อื่น
3. ข้าพเจ้าจะเปิดรับความรู้ ความคิดจากผู้อื่น โดยไม่เกี่ยงว่าจะมาจากใคร
4. ข้าพเจ้าเชื่อว่า ความรู้ที่เรียนมาทั้งหมด ยังเป็นส่วนน้อยเมื่อเทียบกับความรู้ที่ได้จากผู้อื่นและประสบการณ์
5. ข้าพเจ้ายอมรับว่า ความรู้ที่เรียนมาบางส่วนก็ไม่ตรงกับการทำงานจริง ๆ บางส่วนก็ต้องเอามาปรับใช้ให้สอดคล้องกับความเป็นจริงของงาน
6. ข้าพเจ้าพร้อมที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคม โดยไม่ต้องรอให้มีฐานะดีก่อน
7. ข้าพเจ้าจะมองผู้อื่น องค์กร ประเทศ และโลก ในแง่ที่ดีอยู่เสมอ
8. ข้าพเจ้าจะเป็นคนที่รับผิดชอบต่อทุกสิ่งที่พูดและทำ
9. ข้าพเจ้าจะเป็นคนที่มีสติอยู่ตลอดเวลา และไม่ปล่อยตัวไปกับความโลภ โกรธ หลง
10. ข้าพเจ้าจะเป็นคนที่อยู่ในศีลธรรมอันดีงาม และไม่คิดจะเอาเปรียบ หรือเบียดเบียนผู้อื่นด้วยกาย วาจา ใจ
11. ข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะมีอนาคตที่ดี และดีขึ้นตลอดไป